

Camellia

錦上添香

5

นิยายเรื่องใหม่
พลิกชะตา
คุณหนู
อย่างข้า
ต้องรู้ร่าย

抹茶红豆 ไม่เอาหงได้อว เขียน

Summer C. แปล

白岫 ปับชื่อ วาด

บทที่ 136 จำคนจากกลืน

มืดของอวิณชฺศค่อย ๆ เลื่อนลงจากใบหน้าของชายผู้นั้น มาที่
ลำคอของเขาช้า ๆ “เจ้าไม่อยากตายใช่หรือไม่”

ชายผู้นั้นส่ายหน้า “ไม่อยากตาย ไม่อยากตายขอรับ”

ในโลกนี้มีใครอยากตายด้วยหรือ

“ในเมื่อไม่อยากตาย เช่นนั้นก็ตอบคำถามข้ามาให้ดี
หากกล้าปิดบังข้าแม้แต่นิดเดียว ข้าจะกรีดหน้าเจ้าให้เป็นรู”
น้ำเสียงของอวิณชฺศเรียบนิ่ง แต่ก็เป็นการข่มขู่ที่ชวนให้คนนอกสัน
ขวัญแขวนยิ่งนัก ทำให้ชายฉกรรจ์คนนี้เชื่อกันที หากเขามีอะไร
ปิดบังไว้ คอต้องโดนแทงเป็นรู เช่นนั้น ก็เท่ากับตายแน่นอน

“ข้าถามเจ้า มีใครบงการอยู่เบื้องหลังพวกเจ้าหรือไม่”
ประโยคนี้ของอวิณชฺศทำให้ทุกคนในที่นั้นต่างก็ตกตะลึง รวมถึง
จงเย่เฉิน มิน่า จู่ ๆ เด็กสาวก็เปลี่ยนท่าที มีเพียงนางที่รู้เท่านั้น
หรือว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุใดตนถึงไม่รู้เรื่องเลย

ชายผู้นั้นชะงักงัน เขามองอวีนชูอีกครั้ง ดวงตาฉายแวว
หวั่นกลัว และในขณะที่เขาลังเลนั้น มีดของอวีนชูก็ขยับเลื่อน
ลงต่ำมาเรื่อย ๆ “มองอะไรเล่า ให้เจ้าพูดก็พูดมาสิ มีดสั้นใน
มือข้านี้ตัดเหล็กได้ราวตัดโคลน อย่างว่าแต่กริดให้เป็นรูเลย
แม้แต่ตัดหัวเจ้าให้หลุดจากบ่าก็ยังเป็นเรื่องที่ย่ายดายราว
เป่าควั่นให้ฟุ้ง”

ชายฉกรรจ์รู้สึกถึงความเจ็บที่ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ก็ไม่กล้า
ลังเลอีก รีบเอ่ยว่า “ข้าพูดแล้ว ข้าพูด ๆ ไซ้แล้วขอรับ มีคน
สั่งการพวกข้ามา บอกว่าอย่าให้แม่นางได้ใช้ชีวิตราบรื่นนัก”

“เป็นใคร!” อวีนชูเอ่ยถามต่อ

“เป็น...แม่นางคนหนึ่งขอรับ นางคลุมหน้าเอาไว้ ข้าเองก็
มองไม่ชัดเจน” ชายฉกรรจ์ร้องโหยหวน “แม่นาง ที่ข้าพูดไป
ล้วนเป็นเรื่องจริง ไม่ได้หลอกท่านเลยจริงๆ ขอรับ”

“เป็นใครกันเล่า” จงเย่เงินก็เอ่ยถามซ้ำขึ้นมาอีก ครา
แรกเขานึกว่าเป็นการหาเรื่องวิวาทเพราะแย่งการทำการค้ากัน
จริงๆ คิดไม่ถึงว่าเบื้องหลังจะมีคนบงการจริงๆ

“ข้าไม่รู้จริงๆ ขอรับ นางไม่ได้บอก เพียงแต่สั่งความว่า หากพวกข้าก่อวณจนการค้าของพวกท่านล้มเหลวไปแล้ว ทำให้พวกท่านต้องตกที่นั่งลำบาก ข้าเพียงจะลงมือเท่านั้น...ท่าน ...ท่านก็รู้แล้วหรือ” ชายฉกรรจ์เอ่ยด้วยสีหน้าหวาดกลัวจนแทบ จะร้องไห้

อวินชุกมือขึ้น ก่อนจะเตะชายคนนั้นด้วยท่าทาง รังเกียจไปอีกที เอ่ยเสียงเย็นว่า “คิดว่าข้าเป็นลูกปล้นน่ะหรือไร หาเรื่องเดือดร้อนรำคาญให้ข้าครั้งแล้วครั้งเล่า ดูท่า ต้องสั่งสอน ให้นางเช็ดหลาบบ้างแล้ว”

“อวินโหรว” คำว่าครั้งแล้วครั้งเล่านี้ ทำให้จิงเยเงินนี้รู้ ได้ทันที ตอนแรกเขายังลังเลระหว่างกัฟ่านกับอวินโหรว คนที่มีความแค้นกับอวินชู นอกจากสองคนนี้แล้ว ก็ไม่มีใครกล้า ก่อเรื่องใหญ่โตเช่นนี้ได้

“อืม!” นอกจากนางก็ไม่มีใครอื่นอีก บนร่างของชาย คนนั้นมีกลิ่นฟู่หนิง เป็นกลิ่นที่อวินโหรวชอบที่สุด และกลิ่นหอม นั้นก็ติดทนอยู่นาน สามวันห้าวันกลิ่นก็ยังไม่วาย คนอื่นอาจจะ ไม่ได้กลิ่น แต่อวินชูนั่นจมูกไว เมื่อเข้าประตูมา นางก็ได้กลิ่นนี้ ที่บางครั้งก็มีบางครั้งก็หายแล้ว คราแรกนางนึกว่าตนได้กลิ่น

ผิดไป คนในไต้หล้านชอบกลืนฟุหนึ่งนั้นมากมาย ก็ไม่อาจแน่ใจ
ได้ว่าเป็นอวินโหรว นางเพียงแต่เอ่ยลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
ก็ลงจนพวกเขายอมรับออกมาได้ แต่ก็ต้องโทษอวินโหรวที่
ใช้งานคนเหล่านี้เอง รู้จักแต่จะดื่มสุรหาความสำราญ อยากได้
ฝีมือก็ไร้ฝีมือ อยากได้ความน่าเกรงขามก็ไม่มีเลยแม้แต่หน่อย

“นางอยู่ที่ใด” กลืนฟุหนึ่งยังไม่จางหายไป เช่นนั้น คนก็
ควรยังอยู่ในตำบลนี้สิถึงจะถูก

“เรื่องนี้ข้าไม่รู้จักจริงๆ ขอรับ แม่นางผู้นั้นบอกเพียงแต่ว่า
หลังจากทำงานเสร็จแล้ว ก็เอาเงินมาให้ ส่วนนางจะอยู่ที่ใด
ข้า...ข้าไม่รู้จักจริงๆ ขอรับ” ชายฉกรรจ์เอ่ยตอบอย่างตกใจจน
เสียงสั่น

“เจ้าเคยพบนางที่ไหน!”

“ห้วงมถนทางทิศตะวันตก”

ห้วงมถนทางทิศตะวันตก ‘เรือนพักแรมตงไหล’

นิสัยของอวินโหรวนั้นนางพอเข้าใจอยู่บ้าง สำออง
รักสบายยิ่งนัก ต่อให้เลือกสถานที่นัดพบก็คงไม่เลือกไกลจาก

ที่พักนัก แต่ว่า นางสามารถหาตัวคนของพรรคมังกรเขียวได้ ก็แสดงว่านางมีการเตรียมตัวก่อนจะมา ทว่าอย่างไรเสียก็ถึงเวลาที่ต้องคิดบัญชีกับนางบ้างแล้ว

ชายหนุ่มเห็นอวิ้นชู่ยังไม่มีท่าทางจะปล่อยเขาไป แต่ที่ควรบอกเขาก็บอกไปหมดแล้ว จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่รู้เลย แม้แต่น้อยว่าตนทำตัวมีพิรุณผิดสังเกตอย่างไร จนทำให้เด็กสาวจับได้ ราคาที่แม่นางผู้นั้นให้มานั้นไม่น้อยเลยจริงๆ แต่ น่าเสียดายที่พวกเขาคงไม่ได้มันเสียแล้ว

ความเจ็บจากลำคอแผ่ซ่านขึ้นมาเรื่อยๆ ความจริงแล้วอวิ้นชู่เพียงกดมิดไ้ให้บาดเพียงผิวเท่านั้น แต่ชายฉกรรจ์มองไม่เห็น นี่กว่าต้องเป็นแผลลึกแน่นอน แล้วเขายังเห็นเลือดบนบาดแผลก็ยังกล้วจนแทบขาดใจ ผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ กลับร้องไห้จนน้ำมูกน้ำตาไหลรวมกันเประอะเปื้อนพลงเอยวิงวอน “แม่นาง ที่ควรพูดซำก็พูดไปหมดแล้ว ในเมื่อท่านรู้แล้วว่ามิใช่เป็นเพราะข้าจงใจมาหาเรื่องท่านเอง แต่เป็นเพราะแม่นางอีกคนสั่งมา แม่นางทั้งสองคนจะขัดแย้งกันเพราะแย่งชายหนุ่มหรือเรื่องอื่นใด ก็ไปแก้ไขกันเองเถิด ท่านจะปล่อยข้าไปได้หรือยัง”

“ปล่อยเจ้าไปนั้นได้แน่ แต่เจ้าต้องไปพบคนผู้หนึ่งกับข้า
ก่อน” อวินชูเอ่ยเสียงเย็น

ชายฉกรรจ์อยากจะพูดว่าไม่ไป แต่ก็กลับโดนจ่งเย่เงิน
ถลึงตาใส่ไปหนึ่งครั้ง ก็ไม่กล้าส่งเสียงอีก ได้แต่พยักหน้ารับ
ยามนี้ทั้งสองคนนี้พูดอะไรเขาก็ต้องยอมทั้งหมด ไม่เช่นนั้นชีวิต
ของเขาก็ยากจะรักษาไว้ได้

อวินชูเตรียมการจะเผชิญหน้ากับอวินโหรวแล้ว แต่
น่าเสียดายที่อวินโหรวนั้นไหวตัวทันได้ยื่นข่าวมาก่อน จึงออก
จากตำบลนี้ไปก่อนหน้าที่พวกนางจะมาแล้ว อวินชูถามคนงาน
ของเรือนพักแรม ก็ได้รู้ว่า แม่นางผู้นั้นออกไปก่อนที่พวกนางจะ
มาถึงไม่นาน

“ข้าให้คนตามไป!” จงเย่เงินเอ่ย

อวินชูสายตีสระ “ช่างเถิด หนี่ครั้งนี้ก็จำไว้ก่อน ต้องมี
สักวัน ที่ข้าจะต้องทำให้นางได้ชดใช้คืนให้หมดในคราเดียว”

“แต่เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเป็นอวินโหรววางแผนร้ายอยู่
เบื้องหลัง” จงเย่เงินตะเพกชายฉกรรจ์ตาขาวของพรรค

มังกรเขียวเข้าไปที่ “ยังไม่รีบใส่หัวไปอีก อย่าให้ข้าเห็นพวกเจ้า
อีกนะ”

อวิ้นชูเหลือบมองกลุ่มชายฉกรรจ์ที่ตกใจจนแทบ
ปัสสาวะราดครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบว่า “กลิ่นหอมนะสิ อวิ้นโหรว
ชอบใช้กลิ่นฟูหนึ่ง เมื่อก่อนข้าได้กลิ่นมานานแล้ว นี่เกลียด
กลิ่นนี้ยิ่งนัก ดังนั้น เมื่อเข้ามาถึงโรงจิว ข้าก็ได้กลิ่นแล้ว”

อู๋หลิวกลับเข้าไปทำแผลแล้ว แต่เขาก็ได้บอกกับอวิ้นชู
แล้วว่า สัญญานั้นยังมีผล เพราะอย่างไรเสียอวิ้นชูและจางเย่เจิน
ก็ได้ช่วยเขาไว้ครั้งหนึ่ง แล้วอีกข้อหนึ่งที่สำคัญก็คือ การซื้อขาย
คราวนี้ อย่างไม่เสียเขาก็มีแต่ได้ ไม่มีเสีย

เมลิ็ดแดงส่งถึงโรงจิวเรียบร้อยแล้ว อวิ้นชูก็อยากไป
เยี่ยมห่ออิฐุ่น เยียนจื่อได้เริ่มปิดห่อทำการปรับปรุงตามที่นาง
บอกไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว เพียงแต่ว่า เมื่อนางไปปรากฏตัว
ต่อหน้าเยียนจื่อด้วยชุดแต่งกายแบบสตรีแล้วนั้น เยียนจื่อก็
ต้นตันเสียจนพูดอะไรไม่ออก ชั่วที่อวิ้นชูพาลายยิ้มแยม “เจ้า...
เจ้าเป็นสตรีหรือ...”

“ใช่แล้ว ข้าเป็นสตรี!” เพราะมีเรื่องอวินโหรวก่เรื่องวุ่นวายมากวนใจ ทำให้อวินชู้ไม่มีกะใจอยากเปลี่ยนชุดแต่งกายเป็นชาย แล้วอีกอย่าง หออี้ชุนก็ไม่มีแขกอื่นใดแล้ว ทุกคนล้วนเป็นสตรีด้วยกัน ก็ไม่มีเรื่องใดที่ไม่ต้องเขินอายหรือกระดากใจ

“เจ้ามาพอดี ข้า...มีเรื่องอยากจะหารือกับเจ้าหนอย” เยียนจื่อมีสีหน้าลำบากใจ หญิงสาวเหล่านั้นเคยชินกับการออกไปยืนเรียกซื้อเชิญลูกค้าแล้ว ยามนี้มาให้พวกนางแต่งกายมิดชิด หลังจากนั้นรอให้ลูกค้าเข้ามาเอง ก็มีท่าที่ไม่ค่อยพอใจกันนัก แต่ละคนก็เข้ามาพรับกับอวินชู้ เยียนจื่อเองก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

อวินชู้มีท่าทางสงบนิ่งยิ่งนัก “กฎใหม่เพิ่งตั้งขึ้นมา หากบรรดาพี่น้องทั้งหลายยังไม่คุ้นชินนั้นก็ถือเป็นเรื่องธรรมดา แต่ว่า แม่นางเยียนจื่อ เจ้าอย่าลืมนึกว่า เจ้าเป็นเจ้าของหอนางโลมแห่งนี้ละ เจ้ามีอำนาจพอจะสั่งให้พวกนางต้องทำอะไร ถึงแม้เจ้ากับพวกนางจะสนิทสนมนับถือกันเป็นพี่น้อง แต่ก็อย่าลืมสถานะของตน และก็ต้องย้ำเตือนพวกนางว่าอย่าได้ลืมสถานะของพวกนางเองด้วยเช่นกัน เจ้าเป็นเช่นนี้ หากจะพูดให้ดีก็คืออ่อนโยนเข้ากับคนได้ง่าย แต่หากพูดไม่น่าฟังแล้ว ก็ถือว่าอ่อนแอไร้ความสามารถ แม้แต่นางโลมในหอของตน

ก็ยังจัดการให้ไม่ได้ แล้วจะดูแลกิจการหอนางโลมทั้งหมดได้อย่างไร” อวินซุเอ่ยตรงไปตรงมาไม่ไว้หน้า เย็นจื่อฟังจบแล้วก็หน้าแดงจัดไปทั้งหน้าทันที แต่นางก็มีใช้ว่าจะไม่แยกถูกผิด กล้ากลืนความไม่ชอบใจไว้พลงพ้ยหน้ารับ “แม่นางพูดถูกแล้ว เป็นข้าเองที่ไร้ความสามารถ”

“เจ้าเองก็ตั้งใจ แต่ก็อย่าปล่อยให้ใครมาชี้ค่อวางอำนาจเหนือเจ้าไปได้ ยามปกติเจ้าจะดีกับพวกนางอย่างไรก็ไม่เป็นอะไร แต่เมื่อเป็นเรื่องใหญ่ๆ แล้ว ความคิด การตัดสินใจต่างๆ ควรเป็นเจ้าที่เป็นผู้กำหนด เจ้าลองถามใจตนเองดู การเปลี่ยนแปลงทุกอย่างนั้นเป็นเพราะหวังดีต่อพวกนาง เช่นนี้ก็ไม่ต้องละอายแก่ใจอันใดแล้ว ภายหน้าพวกนางอยากพูดอย่างไรก็ให้พูดไป รอให้พวกนางได้ประโยชน์แล้ว ก็จะจำได้ว่าเป็นเพราะความดีของเจ้า”

“แม่นาง เจ้านี้ร้ายกาจจริง!” ในดวงตาของเย็นจื่อฉายแววความรู้สึกนับถือและชื่นชม “เจ้าดูสิ วุ่นวายกันมาครึ่งค่อนวัน ข้ายังไม่ได้ถามไถ่ชื่อแซ่เจ้าเลย แต่เดี๋ยวก่อนนะ ท่านอย่าเพิ่งพูดมา ให้ข้าลองทายดู แม่นางฉลาดเฉลียว หน้าตางดงาม แล้วยังบอกว่าจะทำถุงหอมให้กับการแข่งขันยอดคณิกา

อีก ท่าน...ท่านคงไม่ใช่แม่นางอวิณชฺฐที่กำลังมีชื่อเสียงผู้นั้นหรอก
กระมัง”

“ชื่อเสียงโด่งดังอะไรนั่นล้วนเป็นเพียงคำเล่าลือ เจ้าเรียก
ข้าว่าอวิณชฺฐก็พอ” อวิณชฺฐเองก็ไม่ได้จะปิดบังแต่อย่างใด ในเมื่อ
จะทำการค้ากับเยียนจือแล้ว ก็ต้องค้าขายกันด้วยความจริงใจ
ถึงจะถูกต้อ มีเช่นนั้น จะให้คนอื่นมาเชื่อถือตนได้อย่างไรเล่า

“เป็นเจ้าจริง ๆ หรือ! ได้ยินว่าเครื่องหอมที่เจ้าทำออกมา
ล้วนมีคนแย่งกันซื้อมากมาย เจ้าไม่รู้หรือว่า ช่วงหลายวัน
นี้ ข้าไปซื้อถุงหอมที่ร้านหลานชินเกือบที่ไร เจ้าแกล้งบอกแต่ว่า
ถุงนั้นโดนแย่งซื้อไปหมดแล้ว ต้องรอจนต้นเดือนหน้าถึงจะมี
สินค้า ข้ากำลังรออยู่เลย! วันนี้ได้พบเจ้าแล้ว ดีจริง ๆ ดี
เหลือเกิน!” เยียนจือนั้นดีใจเหลือเกิน นางพึมพำว่าดีจริง ๆ อยู่
ถึงสองครั้ง

อวิณชฺฐยิ้มน้อย ๆ ก็ถือเป็นการยอมรับแล้ว เรื่องชื่อเสียงที่
ไม่ยังยืหน่ำนางไม่ค่อยใส่ใจนัก ตอนนี้นางคิดเพียงแต่ว่า
จะทำอย่างไรถึงจะช่วยให้เยียนจือทำให้งานกิจการของหออิฐ
กลับมารุ่งเรืองได้ เช่นนี้ การค้าของนางก็จะทำได้ง่ายขึ้น อาศัย

เพียงสาวงามในหออิฐแห่งนี้เพียงคนเดียว ร้านของนางก็ไม่ต้อง
กังวลว่าจะขาดคนซื้อแล้ว

“ใช่แล้ว เมื่อครูเจ้าบอกว่ามีสาวงามบางคนไม่เชื่อฟัง
ไม่เช่นนั้นเจ้าลองทำเช่นนี้ดีหรือไม่ เจ้ากำหนดกฎการให้รางวัล
ลงโทษขึ้นมา กับสาวงามที่เชื่อฟังคำสั่ง ตั้งใจทำงาน หากลูกค้า
ให้รางวัล เจ้าก็สามารถแบ่งฝ่ายละห้ส่วนกับนาง ส่วนคนที่
ไม่เชื่อฟัง ก็ให้ทำตามระเบียบเดิมที่ต้องนำเงินจากแขกมา
ให้เจ้าทั้งหมด”

จงเย่เงินมองหญิงสาวพูดจาจะฉานมีหลักการเหตุผล
ยามนั้นนางไม่เพียงสามารถจัดการเรื่องราวต่างๆ ด้วยตนเองได้
อย่างเด็ดขาดเท่านั้น แต่ยังสามารถช่วยคนอื่นคิดหาหนทาง
วางแผนได้ด้วย ข้ายังเรียนรู้เคล็ดการปกครองคนได้อีก ไม่เลว
ถือว่าไม่เลวเลยจริงๆ

“เงินรางวัลยังต้องแบ่งครึ่ง เมื่อก่อนพวกนางให้ข้า
ทั้งหมด ข้าก็ยังแทบเปิดหอแห่งนี้ต่อไปไม่ไหว” เยียนจือยิ้มขึ้น

อวิ้นซูเอ่ยเกลี้ยกล่อมต่อไปว่า “เมื่อก่อนเป็นเพราะลูกค้า
ที่มาล้วนไม่ใช่คนมีเงิน แต่ภายหลังก็ไม่เหมือนเดิมแล้ว คนมี

ความรู้ ผู้มีฐานะจะเข้ามาเพื่ออยากได้ชื่อว่าเป็นผู้มีรสนิยมดีงาม ฐานะของลูกค้าเปลี่ยนไป เงินในมือพวกเขาก็มากขึ้น แล้วเมื่อแบ่งกับสาวงามฝ่ายละครึ่ง เจ้าก็จะได้ผูกใจพวกนางไว้ แล้วได้เงินพวกนั้นมาใช้จ่ายดูแลกิจการ เจ้าคงไม่ยากให้สาวงามที่เจ้าตั้งใจฝึกฝนมาอย่างดี เมื่อมีชื่อเสียงแล้วกลับย้ายไปที่อื่นกระมัง”

คำพูดนี้ถือได้จ้ะตั้งใจเขียนจ๊อเข้าตรงจุดหลังจากที่นางรับดูแลกิจการหออีซุนมา นางก็ได้ทุ่มเทฝึกฝนสั่งสอนหญิงสาวคนหนึ่งเป็นอย่างดี หญิงงามผู้นั้นนามว่ายวนยาง นางสั่งสอนถ่ายทอดความรู้เรื่องศิลปะท้งสี่¹ที่นางมีให้ยวนยางจนหมดสิ้น แต่สุดท้ายแล้ว ยวนยางก็กลับโดนนางโลมฝังตรงข้ามข้อตัวไป จนเป็นผลให้กิจการของหออีซุนต้องซบเซาลงไปด้วย

อวิษฐมาคราวนี้นางได้ลงแรงไปมากพอสมควร ในเมื่อรับปากจะช่วยเหลือแล้ว ก็ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจช่วยเขียนจ๊อให้สำเร็จถึงจะถูก ดังนั้น นางจึงได้ไต่ถามเรื่องราวของหออีซุนมาจนกระจ่าง

¹ ศิลปะท้งสี่ หมายถึง การเล่นกู่ฉิน วาดภาพ เขียนโคลงกลอน เล่นหมากระดาน ถือเป็นศิลปะเพื่อความบันเทิงชั้นสูง

“ยิ้มอะไรหรือ” อวิ^๑นชูหันหน้ามา ก็พบว่าจางเย่เงิน
มองนางด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม สายตาเช่นนั้นก็ชวนให้คิดมากยิ่งขึ้น

บทที่ 137 ช่วยสาวงามกลางป่า

“ไม่มีอะไร ข้าเพียงคิดว่าชูเออร์ที่เชื่อมั่นในตนเองเช่นนี้
งามกว่าเดิมยิ่งนัก!” จงเยเจินเอ๋ยชื่นชมจากใจจริง ยามนี้
สาวน้อยของเขานั้นเปล่งประกายราวกับมีแสงสว่างส่องสะท้อน
จากร่าง งดงามจนไม่อาจจะสายตา

อวิณฐูถลึงตามองเขา “เจ้าอย่าเอาแต่เล่นลิ”

ต่อหน้าคนมากมายขนาดนี้ เขาพูดเช่นนั้นช่างชวนให้
เขินอายยิ่งนัก

เยียนจือยืมน้อยๆ ถึงแม้เมื่อก่อนนางไม่เคยพบอวิณฐู
มาก่อน แต่กลับได้ฟังเรื่องของอวิณฐูและคุณชายจิงผู้
นี้มาไม่น้อย จอมทัพโกรธาเพียงเพื่อโฉมงาม² ช่างเป็นชายหนุ่มและ
ความรักที่ชวนให้ผู้คนอิจฉายิ่งนัก นางเองในฐานะสตรีเช่นกัน

² จอมทัพโกรธาเพียงเพื่อโฉมงาม 冲冠一怒为红颜 มาจากบทเพลงหยวนหยวน
ที่เล่าเรื่องราวความรักระหว่างอู๋ซ่านกู่และนางคณิกาว่าในขณะที่ฮองเต้เพิ่ง
สวรรคต แม่ทัพนายกองอื่นๆ อยู่ในอาการโศกเศร้า มีเพียงเขาที่โกรธเกรี้ยวเพราะ
สาวงาม

ก็ยังนึกอิจฉาอยู่ครามครัน “น่าอิจฉาแม่นางอวิ้นชุนนัก ทองพันชั่ง นั้นหาง่าย ชายที่รักมันนั้นหายาก คุณชายจงรักใคร่ตามใจท่าน เช่นนี้ พี่ๆ น้องๆ ในหออีชุนของข้าล้วนอยากจะเป็นแม่นาง อวิ้นชุนกันทั้งนั้น!”

ยี่งนางพูดเช่นนั้น ก็ยิ่งทำให้อวิ้นชุนเขินอาย ความสัมพันธ์ ของนางกับจางเย่เจินนั้นราบรื่นปรองดองกันดี พวกนางรู้จัก สองคนก็พอแล้ว แต่จะต้องมาแสดงออกต่อหน้าผู้คนเช่นนี้ด้วย หรือไร นางมาคุยเรื่องเป็นการเป็นงาน แต่เมื่อจางเย่เจินมาทำ เช่นนี้เข้าแล้วยังพูดกันต่อได้อย่างไร

สาวงามทั้งหมดยังไม่ต้องรับแขก พวกนางได้ยืนยันว่าคนที่ จะมาเปลี่ยนแปลงหออีชุนมาถึงแล้ว แน่نونว่าพวกนางยอม ย้ายเก้าอี้มานั่งดูที่นี่กันหมด แล้วยังเรื่องที่อวิ้นชุนพูดเมื่อครู่ ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพวกนางโดยตรง ฟังแล้วก็ไม่มีข้อเสีย อันใด ยามนี้เมื่อเห็นคุณชายรูปงามคมสันรักใคร่หญิงสาว หน้าตางดงามอ่อนหวานผู้นี้ถึงเพียงนี้แล้ว ก็ชวนให้อิจฉาจน น้ำลายหกเสียจริง แต่ถึงอย่างไรพวกนางก็คงไม่ได้พบชายหนุ่ม ที่ดีพร้อมเช่นนี้อีกแล้ว ไม่ต้องรูปงามหล่อเหลาเท่าจางเย่เจิน ขอเพียงได้สักครึ่งหนึ่งก็พอแล้ว

“มีอันใดน่าอิจฉากันแล้ว ทุกคนล้วนมีโชคชะตาที่ลิขิตไว้แล้ว วันหน้าแม่นางเยียนจื่อเองก็คงได้พบชายที่รักท่านจริงใจเช่นกัน” ประโยคนี้นางไม่ได้พูดเพียงเพื่อจะปลอบใจเยียนจื่อ แต่เมื่อก่อนตอนที่นางจากเมืองจิ้นเจิงมา นางเองก็หมดอาลัยไว้ความหวังเช่นกัน แต่ใครเลยจะไปคิดว่าโชคชะตาของนางกับจางเย่เจินจะถูกกำหนดไว้เช่นนี้แล้ว

เยียนจื่อยิ้มขึ้นๆ “แม่นางอย่าได้พูดให้ข้าดีใจไปเลย หอนางโลมนี้ลึกล้ำราวท้องทะเล นับจากนี้ชายคนรักก็เป็นเพียงคนแปลกหน้า คนเช่นพวกเรา ยังมีโชคชะตาว่าสนาอันใดได้อีก เพียงอยู่ไปวันๆ เท่านั้นแหละเจ้าคะ”

ประโยคนี้ของเยียนจื่อ เรียกเสียงฮือฮาเชิงเห็นด้วยจากกลุ่มหญิงงามที่นั่งอยู่ได้ไม่น้อย ใครกันเล่าจะอยากมาอยู่ที่นี่ให้ผู้คนเซยชมได้ตามอำเภอใจ หากมิใช่เข้าไปเจอกับคนร้ายกาจ หลอกลวงเข้า ก็เป็นเพราะฐานะทางบ้านยากจนขัดสน สตรีที่จะมีฝีมือหาเงินเองได้เช่นอวิ้นชุนนั้นนับว่ามีน้อยยิ่งนัก

โชคชะตานั้นเป็นสิ่งที่ยากจะพูดได้ อวิ้นชุนเองก็ไม่กล้าพูดยืนยันรับปากสิ่งใด เพื่อว่าหากเยียนจื่อมิได้พบชายหนุ่มที่มีใจตรงกันในวันหน้าแล้ว จะได้ไม่รู้สึกลึกผิดหวังมากนัก

หออิฐกำลังเร่งเตรียมการเปลี่ยนแปลง เขียนจ๊องเองก็เอ่ยปากแล้วว่า หลังจากนั้นอีกครึ่งเดือนจะต้องทำให้แขกทุกคนที่มาต้องตาเป็นประกาย คราวนี้พวกนางจะไม่สวมเสื้อผ้าบางเบาน้อยชิ้นเหมือนเมื่อก่อน แต่จะมาในรูปแบบของความสูงส่งสง่างาม ถึงแม้จะไม่มั่นใจนัก แต่เมื่อคิดถึงคำที่อวิ้นชูพูดไว้ ก็ควรลองดูสักครั้ง หากไม่คิดเปลี่ยนแปลงต่างหากจึงจะกลายเป็นทางตันเข้าจริง ๆ

ระหว่างทางกลับบ้าน อวิ้นชูไปดูแต่งที่ปลูกไว้ แต่สุดท้ายกลายเป็นว่าไม่มาดูก็แล้วไป แต่เมื่อมาดูแล้วก็กลับต้องโ
ม โ
ห
จนปวดหัว ยามเที่ยงเช่นนี้ พานเหม่ยเฟิงคงกลับไปกินข้าวที่บ้าน แต่นางเฟิงจะไป ไ่่ป่าจากบนเขาก็กองมา อาจเป็นเพราะกลิ่นหอมเสื่อเชียงจากต้นอ่อนของแดงดึงดูดเข้า พวกไ่่ป่าเหล่านั้นเริ่มจิกกินเถาแดง ต้นอ่อนของแดงตอนนี้ยังไม่โตมากนัก เมื่อรากโตแสงอาทิตย์ส่องเข้าเพียงไม่นานต้นก็เริ่มเหี่ยวแห้ง ต้นกล้าทุกต้นล้วนเป็นหยาดเหงื่อของอวิ้นชูทั้งนั้น เมื่อเห็นเช่นนี้ อวิ้นชูก็โมโหจนจะจับไ่่ป่าตัวนั้นมาให้ได้

“เข้าไปจับมันมาให้เจ้ากินเนื้อ!” จงเย่เงินเห็นเด็กสาวที่
โมโหหัวพัดหัวเหวี่ยง พองลมเข้าเต็มแก้ม ทำท่าราวกับจะไป
สู้กับไก่อ่าให้ได้ ก็นึกอารมณ์ดีอย่างไม่มีสาเหตุขึ้นมา

ความจริงแล้วอารมณ์เขาก็มิใช่ว่าไม่ดี แต่ว่าเมื่อเห็น
ท่าทางนางเช่นนี้ ก็กลับอารมณ์ดีกว่าเดิมเท่านั้น

“เข้าไปด้วย ข้าต้องจับมันให้ได้กับมือเลยเชียว!” อวินชู
เอ่ยด้วยท่าทางโกรธๆ

หากเป็นจงเย่เงินคนเดียวมาจับไก่อ็คงเป็นเรื่องง่ายราว
ยื่นมือไปแล้วคว้าได้ แต่ยามนี้อวินชูกำลังโมโหจัด จะต้องลงมือ
จับเองให้ได้ ก็กลายเป็นทำให้ยากกว่าเดิม และเพื่อให้นางคลาย
โมโหลงบ้าง จงเย่เงินเลยได้แต่พานางวิ่ง แล้วตีไก่อ้วนนั้นบ้าง
เป็นระยะ ส่วนไก่อ่านั้นก็ราวกับรู้ตัวแล้วว่ามันได้มีเรื่องกับคนที่
ไม่ควรมีเรื่องด้วยซ้ำแล้ว ก็ส่งเสียงร้องพลางกระพือปีกบินหนี
แต่ก็บินได้ไม่สูงนัก ซ้ำยังโดนจงเย่เงินตีเสียจนมีนัง อวินชู
ค้ำเอว มือหนึ่งก็เซ็ดเหงื่อที่ซึมออกมาบนหน้าผาก “ดูซิ เจ้าจะ
หนีไปได้อีก กล้ามาขโมยของของข้า คอยดูเถอะว่าข้าจะจัดการ
เจ้าอย่างไร”

จยเณมองนางยั้มๆ “รีบมาจับไปเถอะ วันนั้ยามเที่ยง
จะได้อาหารเพิ่มแล้ว”

อวินชฺเณินไปด้วยท่าทางตื่นเต้นยินดี และในขณะที่นาง
จะคว่าจับไ้ไปไ้ได้ สัตว์สี่เท้าตัวเล็กๆ เหมือนแมวตัวหนึ่งก็วิ่ง
พุ่งออกมาจากพงหญ้า อวินชฺตกใจจนร้อง “ไอ้หย่า” ออกมา

จยเณินตาไ้มือเร็วพุ่งเข้าไปประคองอวินชฺ ส่วนสัตว์ที่
เกือบทำให้หญิงสาวต้องบาดเจ็บนั้นเขาก็ไม่ปล่อยไ้ไ้ อยาว่า
เป็นเพียงแค่สัตว์ตัวเล็กๆ เหมือนแมว ต่อให้เป็นเสือ เขาก็จะ
ถอนเขี้ยวออกมาเสีย

ถึงแม้มองเห็นเพียงแวบเดียว แต่อวินชฺก็ดวงตาเป็น
ประกาย เมื่อครู่ที่นางส่งเสียงไป มิใช่เพราะหวาดกลัว แต่เป็น
เพราะตกใจ “เยเณิน อย่าทำร้ายมันนะ จับเป็นมาไ้ไ้ได้ นั้นนะ
เป็นชะมดตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง”

ชะมดตัวเล็กตัวใหญ่อะไรเล่า จยเณินไม่รู้ว่าสัตว์ชนิดนี้
มีค่ามากเพียงใด แต่ว่านเมื่ออวินชฺเอ่ยปากแล้ว เขาก็แค่อย่า
ไปทำร้ายมันก็เท่านั้น

จงบ่เงินลงมือ เพียงครูเดียวก็จับตัวชะมดไว้ได้ เขาจับ
ขาหลังของชะมดไว้ “ข้านี้กว่าแมว แล้วเจ้านี้ทำไมหน้าตา
ประหลาดเช่นนี้เล่า”

อวินชู่ยิ้มน้อยๆ “นี่เป็นชะมด มีค่ามากนัก พวกมันเป็น
สัตว์นอนกลางวันหากินกลางคืน เมื่อครูพวกเราได้จับไก่ป่า คง
เสียงดังจนมันตื่นนะ”

หูของชะมดนั้นสั้นแต่กว้าง ปลายหูตั้งชี้ไปด้านหน้า
หน้าผากแคบ บนหัวไม่มีขนสีดำสนิทหรือมีลาย ตามลำตัวมีขน
สีน้ำตาลเข้มแกมเทา กลางหลังและข้างลำตัวทั้งสองข้างมีขน
สีน้ำตาลดำมีลายชัดเจน ข้างลำตัวทั้งสองมีขนลายจุดน้อยใหญ่
ทั่วทั้งลำตัว ส่วนหางมีวงขนสีดำอยู่หกถึงแปดวง สลับด้วย
วงขนสีขาว ส่วนปลายหางเป็นสีเทาขาว

ข้อดีที่สุดของสัตว์ชนิดนี้คือการหลังกลิ้งชะมดออกมา

กลิ้งชะมด กลิ้งกวางชะมด กลิ้งหลงตัน กลิ้งไห่หู นั้น
เป็นกลิ้งหอมสี่ประเภทหลักที่ได้จากสัตว์ตามธรรมชาติ นี่ก็
ไม่ถึงว่าจะมาชะมดได้ที่นี้ ชะมดตัวเล็กๆ เท่านั้น แต่คุณค่าและ
ราคานั้นไม่ธรรมดา นับว่านางได้กำไรแล้ว

เมื่อเห็นท่าทางอวิณชฺฐเช่นนี้ก็รู้แล้วว่าเขาได้เก็บของล้ำค่า
เข้าแล้ว “เออละ ให้ข้าถือไว้ให้แล้วกัน หากมันทำร้ายเจ้าเข้า
ก็คงแย่”

อวิณชฺฐคิดตามแล้วก็เห็นด้วย ชะมดตัวน้อยนี้ยังมีความ
เป็นสัตว์ป่าอยู่บ้าง และในตอนที่นางกำลังจะยื่นชะมดให้
จงเยเจินนั้น ก็ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือมาจากใน
หุบเขาไม่ไกลนัก

เนื่องจากเมื่อครู่พวกเขาไล่ตามไก่อ่า ก็ตามเข้ามาจนถึง
ในป่าลึก บางคราอาจมีคนพบสัตว์ร้าย ในป่านี้แม้แต่สัตว์หายาก
เช่นชะมดก็มี การเจอหมาป่า หมีดำก็คงมิใช่เรื่องแปลก
ประหลาดอันใด

“ไปดูกันหน่อยดีหรือไม่!” จงเยเจินดึงมืออวิณชฺฐไป
พยายามเดินเข้าไปช้าๆ ระมัดระวัง แล้วยังต้องคอยระวังไม่ให้
ชะมดหนีไป ไก่อ่าก็โดนถือเอาไว้ เมื่อเห็นท่าทางจงเยเจิน
เป็นเช่นนี้ ก็ดูคล้ายกับนายพรานอยู่ไม่น้อย แต่ชุดเสื้อผ้า
ราคาแพงที่เขาสวมอยู่นั้นก็ดูไม่เข้ากับท่าทางของเขาในตอนนี
เสียเลย

จ่งเย่เงินเดินผ่านแถววัลย์และกิ่งไม้จั่นมองเห็นเงาคนเคลื่อนไหวไปมา เป็นสตรีสองนาง ส่วนตรงข้ามพวกนางนั้นเป็นหมาป่าตัวหนึ่งที่กำลังอ้าปากกว้าง ทำท่าเหมือนจะกัดฝังเขี้ยวลงบนลำคอของพวกนาง หมาป่านั้นไม่ใช่สัตว์ป่าดุร้ายที่ออกล่าเหยื่อตามลำพัง หากส่งเสียงร้องเช่นนี้ต่อไป จะเป็นการเรียกพวกของมันออกมาเพิ่มขึ้น จ่งเย่เงินโอบเอวอวิ้นชูไว้ หลังจากนั้นพาร่างนางกระโดดลอยขึ้นสูงไปนั่งบนคบไม้ใหญ่ “เจ้ารอช้าอยู่นี้!”

อวิ้นชูพยักหน้า นั่งบนกิ่งไม้สูงเช่นนี้ สัตว์ร้ายก็ไม่มีทางทำร้ายนางได้แล้ว จ่งเย่เงินนั้นรอบคอบจริงๆ “ได้ เจ้าก็ระวังด้วยนะ”

จ่งเย่เงินผละจากคบไม้ แล้วเดินไปหาหญิงสาวทั้งสองคน ส่งเสียงเตือนพวกนางเบาๆ “หยุดตะโกนได้แล้ว หากตะโกนต่อก็จะยิ่งเรียกพวกมันออกมาเพิ่มอีก!”

“ช่วย...ช่วยด้วย...” หญิงสาวร้องพรั่งพรูอดก้นกลมกับสตรีอีกนาง ด้านหลังของพวกนางมีร่างของบุรุษสองคนล้มอยู่บนพื้น คนหนึ่งโดนกัดที่คอจนคอขาด เลือดกำลังพุ่งออกมา

ส่วนอีกรายก็หายใจรวยริน มีแต่ลมหายใจออก ไม่มีลมหายใจเข้า

สตรีผู้นั้นรูปร่างบอบบางรูปโฉมก็อ่อนหวาน สวมเสื้อผ้าสีชมพูอ่อน แต่ยามนี้นางตกใจเสียจนไม่กล้าขยับตัว เมื่อเห็นจงเย่เดินมาปรากฏตัวต่อหน้าราวลอยลงมาจากฟ้า นางก็แทบจะเห็นว่าเขาเป็นเทพเซียนเสียแล้ว

ดวงตาของนางเต็มไปด้วยความรู้สึกลัวตกกลัวและอับจนหนทาง หวังผวาเสียจนแทบจะเป็นลมหมดสติ เมื่อโดนจงเย่เดินดูเข้า ก็เกร็งหนีไปทั้งร่าง เมื่อได้สติก็พลอยกลั่นหายใจไปด้วย

จงเย่เดินเคลื่อนไหวรวดเร็ว เพียงพริบตาก็ชักเอามีดสั้นออกมาได้ ส่วนหมาป่าก็สังเกตเห็นจงเย่เดินแล้ว ถึงแม้จะรู้ว่าจงเย่เดินสามารถรับมือกับหมาป่าได้อย่างไม่ยากลำบาก แต่ต่อวิญญูที่นับบนคบไม้ก็ยังนึกเป็นห่วงเขาอยู่ไม่น้อย ในขณะที่หมาป่าจะพุ่งเข้าใส่ร่างจงเย่เดินนั้น ท้องซึ่งถือเป็นส่วนที่อ่อนแอที่สุดของมันก็เผยออกมา จงเย่เดินรีบพุ่งตัวลงไปที่พื้นอย่างรวดเร็ว หมาป่าก็พลาดไป และในตอนที่มันจะพุ่งเข้าขย้ำ

เหนือร่างจ่งเย่เงินนั้น มีดสั้นของจ่งเย่เงินก็แทงเข้าท้องของมันพอดี

“โฮก...” เสียงร้องโหยหวนดั่งยาวนาน จ่งเย่เงินพลิกตัวออกมารวดเร็ว ดิ่งมีดออกมาแล้วแทงซ้ำ สังหารหมาป่าได้เรียบร้อย

หญิงสาวที่กอดกันกลมอยู่เมื่อครู่ ก็คลายความระแวดระวังลงมาทันที ทั้งสองคนเข้าอ่อนจนล้มนั่งลงที่พื้น จ่งเย่เงินเข้าไปดูชายหนุ่มสองคนที่โดนหมาป่ากัดบาดเจ็บ ล้วนไม่มีลมหายใจแล้ว

หญิงสาวนั่งทำใจตั้งสติอยู่อีตื้อใจหนึ่ง จึงนึกขึ้นได้ว่าต้องขอบคุณชายหนุ่มรูปงามที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ นางขยับก้าวขาออกมา ทุกก้าวที่เดินนั้นใจก็เต้นเร็วกว่าเดิมเล็กน้อย อีกเพียงไม่กี่ก้าวก็จะไปถึงข้างกายจ่งเย่เงินแล้ว หญิงสาวเองก็กำลังจะเอ่ยปาก แต่จ่งเย่เงินก็กลับกระโดดพุ่งร่างขึ้นไปบนต้นไม้ นางแหงนหน้ามองตาม ก็พบว่าบนกิ่งไม้ใหญ่มีหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม มือซ้ายถือไม้เท้า ส่วนมือขวาก็ไม่รู้ว่ามีรูปร่างสัตว์ตัวใดเอาไว้

อวิณฺชฺเอาชะมดวงไว้ที่อ้อมแขนของจงเย่เงิน “อย่าขยับ เหตุใดจึงมีเลือดเปื้อนถึงใบหน้าได้เล่า” เมื่อพูดจบนางก็หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดให้เขาจนสะอาด

จงเย่เงินนั้นชมชอบกิริยาอ่อนโยนเช่นนี้ของอวิณฺชฺนัก ผ้าเช็ดหน้าของนางก็มีกลิ่นหอมของนางติดมาด้วย ชวนให้ลุ่มหลง เมื่อผ่านไปครู่หนึ่ง ทั้งสองคนจึงนึกได้ว่า ด้านล่างยังมีสตรีอีกสองคนอยู่ จงเย่เงินจึงได้อุ้มอวิณฺชฺลงมา

หญิงสาวเห็นจงเย่เงินเดินเข้ามาหาตน ก็ใจเต้นแรง ขึ้นมาอีกครั้ง มือข้างหนึ่งยกขึ้นกดที่หน้าอกไว้ช้าๆ สีหน้าแดงเรื่อ

และทุกอย่างนี้ ก็ล้วนไม่พ้นจากสายตาของอวิณฺชฺ ในฐานะสตรีด้วยกัน นางย่อมรู้แน่แท้ว่าเหตุใดหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้จึงมีอาการเช่นนี้

จงเย่เงินมิได้เอื่อยอะไร เขาเตรียมจะจากไปแล้ว แต่กลับโดนหญิงสาวที่อยู่ด้านหลังเรียกเอาไว้ นางยกชายกระโปรงวิ่งมาตรงหน้าอวิณฺชฺและจงเย่เงิน เผยรอยยิ้มกระจ่างเปิดเผยออกมา ดวงตาฉายแววนับถือและซาบซึ้ง “ขอบคุณคุณชายมาก

ที่เข้ามาช่วย หากมิใช่คุณชายยื่นมือมาช่วยไว้ทัน พวกเรา
นายบ่าวคงได้ฝังร่างไว้ที่นี่แล้ว ขอทราบนามคุณชายได้หรือไม่
วันหน้าปีเวยจะได้เตรียมของกำนัลเพื่อนำไปขอบคุณท่าน”

จ่งเย่เงินเอ๋ยเสียงเรียบนิ่ง “มิจำเป็น เมื่อครู่เพียงผ่านมา
พบเข้าเท่านั้น ยามนี้แม่นางควรรีบไปจากที่นี่เสียดีกว่า มิฉะนั้น
อาจประสบอันตรายอื่นอีก”

บทที่ 138 คุณหนูใหญ่ตัวจริงของตระกูลอวิ้น

อวิ้นซู่ถื่อโก่ป่าไว้ พลังเอ่ยถามอย่างสงสัย “แม่นาง พวกท่าน เข้ามาถึงกลางป่าเขานี้ได้อย่างไรหรือ”

นางมาอยู่ที่ชนบทได้หลายเดือนแล้ว ก็ไม่เคยมาใน ป่าลึกเช่นนี้ หากมิใช่ว่าครั้งนี้พวกนางไล่ตามโก่ป่าเข้ามา ก็คง ไม่ได้มาที่นี่ แต่หากไม่มาที่นี่ นางเองก็เสียประโยชน์ไปไม่น้อย หากไม่มา นางจะจับชะมดได้อย่างไร มีชะมดแล้วยังมีแตงโม กลิ่นกวางชะมด เพียงแค่คิดนางก็เริ่มเห็นช่องทางรวยแล้ว

หญิงสาวมองอวิ้นซู่ถื่อด้วยท่าทางอ่อนแอ “พวกเรามาหา ยา ให้ท่านแม่ของข้า นางป่วยด้วยโรคร้ายแรง ท่านหมอบอกว่า ในภูเขานี้มียาสมุนไพรที่รักษาโรคของนางได้ ข้าจึงพาคนมาที่นี่ แต่ไหนเลยจะคิดว่าจะได้พบกับหมาป่าเข้า คนใช้สองคนของ บ้านข้า...พวกเขาตายแล้วหรือ”

พูดยังไม่ทันจบความหญิงสาวก็ร้องไห้ออกมาด้วย ท่าทางบอบบางอ่อนแอ เมื่อหันไปเห็นร่างคนสองคนที่เลือดเนื้อ ไหลออกมาจนดูไม่ได้ ทั้งๆ ที่นางไม่กล้าหันไปมอง แต่ก็อดใจ

ไม่ได้ หันไปมองแวบหนึ่ง ชวนให้คนคิดว่านางช่างเป็นคนที่มี
น้ำใจยิ่งนัก

“หมดลมไปแล้ว!” จงเยเงินถอนใจ “แม่นางก็รีบไปจาก
ที่นี่เถิด ป่าลึกกรกชฎเช่นนี้มีสัตว์ร้ายออกมาอยู่เรื่อย แม่นาง
แม้จะมีใจดีบุญ แต่กำลังคนไม่พอ ก็กลับกลายเป็นการทำร้าย
คนบริสุทธิ์ไปอีกสองชีวิต”

หญิงสาวใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดหน้าตา “คุณชายพูดถูกแล้ว
เป็นปีเยวียที่คิดไม่รอบคอบ”

จงเยเงินอยากจะพาอวิ⁺นชูออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด
รถม้าของพวกเขายังคงอยู่ที่ตีนเขา ตอนนั้นที่เห็นอวิ⁺นชูอยาก
จะจับไก่อป่า เขาก็ไม่คิดว่าจะได้เข้ามาในป่าลึกเช่นนี้

“คุณชาย... ข้า... ข้ากลับไปกับพวกท่านได้หรือไม่
ข้ากลัว!” หญิงสาวนั้นมิได้เสแสร้ง เมื่อครุ่นนางเกือบโดนหมาป่า
กัดตาย ยามนี้หนักกลัวก็เป็นเรื่องธรรมดา

จงเยเงินไม่ได้รับคำในทันที แต่กลับหันไปมองอวิ⁺นชู
จนอวิ⁺นชูนึกอยากฟาดเขาสักครั้ง นางจะปฏิเสธได้อย่างไรกัน
เล่า

เมื่อเห็นอวิ^๑นชูปักหน้า จงเยเงินจึงได้เห็นด้วย “เช่นนั้น
ก็ได้!”

“ขอบคุณ คุณชาย!” ใบหน้าหญิงสาวดูสดชื่น ยิ้มแย้ม
สดใสราวดอกไม้แรกแย้ม ไหนเลยจะเหมือนคนที่เพิ่งประสบ
เหตุร้ายสะเทือนใจมา! อวิ^๑นชูลีบตาไปมองก็เห็นรอยยิ้ม
เช่นนี้เข้าพอดี หญิงสาวตกใจราวกับโดนคนจับได้ที่นางทำผิด
รีบวิ่งหนีหน้าท่าทางรำเรงดีใจไว้ทันที ก่อนจะหันไปพูดกับ
สาวใช้ที่ติดตามอยู่ด้วยท่าทางลำบากใจว่า “ขุนหมอย พวกเรา
รีบกลับไปตามคนมายกร่างของพี่ชายทั้งสองท่านนี้ไปฝัง
ให้เรียบร้อยเถอะ”

สาวใช้ที่ชื่อขุนหมอยพยักหน้า “คุณหนูพูดถูกแล้ว”

อวิ^๑นชูลี้หน้ากลับไปแล้ว นางรู้สึกว่ายี่สิบสาวผู้นี้ดู
เสแสร้งยิ่งนัก เมื่อครุ่นนางเองก็เกือบซบเซาไปกับความมกตัญญู
ของนางเสียแล้ว แต่รอยยิ้มเมื่อครุ่นั้นนั้น นางคงไม่ได้มองผิดแน่

“เจ้าเดินระวัง” จงเยเงินคอยเฝ้าเตือนอวิ^๑นชู่เป็นระยะ
เขาหัวชะมัดเอาไว้ทำให้อวิ^๑นชู่ไม่ได้ แต่เขาก็ครุ่นคิดอยู่
พักหนึ่งก่อนจะย่อตัวลง “ไม่เช่นนั้นให้ข้าแบกเจ้าไปเถิด!”

อวิ้นชูสายหน้า “ไม่ต้อง ข้าไม่ได้อ่อนแอเช่นนั้น เจ้า
มิต้องสนใจข้า”

“ไ้อหยา...” หญิงสาวคนนั้นเอ่ยร้องด้วยน้ำเสียงตกใจ
“เท้าข้า...”

ขุนหม่ยที่เป็นสาวใช้ก็พลอยส่งเสียงตาม “คุณหนูๆ
ท่านเป็นอะไรไปเจ้าคะ”

“เท้าข้าแพลงแล้ว เกรงว่าคงจะเดินไม่ได้เสียแล้ว”
หญิงสาวเหลือบตามองจงเย่เงินเป็นระยะ แต่ก็จ้องใจที่จงเย่เงิน
ไม่ได้สนใจ

อวิ้นชูยิ้มเย็น “แม่นาง หากมีรีบไป หม่าป้าที่อยู่ด้านหลัง
ก็อาจตามมาทันได้นะเจ้าคะ”

สาวใช้ขุนหม่ยเองก็ร้อนใจ “คุณชาย ข้าขอรบกวนท่าน
ช่วยคุณหนูของข้าได้หรือไม่เจ้าคะ”

เจ้านายก็มากเล่ห์หลายอุบาย สาวใช้เองก็พลอยทำตัว
ได้คืบจะเอาศอก หากเป็นอวิ้นชูในอดีตคงฟาดฝ่ามือออกไปแล้ว
แต่ยามนี้อวิ้นชูเปลี่ยนเป็นคนใหม่แล้ว ช่วยคนแล้วนางก็มีได้นึก

เสียใจ ช่วยแล้วก็ช่วยไป แต่หากจะหมายตาชายหนุ่มของนางแล้ว ก็อย่าได้นางลงมืออย่างไร้หัวใจเลย

หญิงสาวเห็นจงบ่เงินหนึ่งอยู่ไม่ขยับตัว ก็ซ่อนตามองเขาด้วยกิริยาซัดซ้อย แต่กลับเอ่ยด้วยท่าทางรู้การควรไม่ควรว่า “ซุนเหมย อย่าได้พุดจาเหลวไหล คุณชายช่วยชีวิตพวกเราไว้แล้ว เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้จะรบกวนเขากอีกได้อย่างไร ประคองข้าลูกแล้วพวกเราก็ก็นั่นเถอะ!”

เมื่อครู่ยังบอกว่าตนเดินไม่ไหว แต่ยามนี้กลับบอกว่าจะเดินเองเสียแล้ว ช่างดูยกย่อนยิ่งนัก ทว่าแผนเรียกความสงสารของนางนี้แสดงได้ดีจริงๆ อวิ้นซุมองจงบ่เงินแวบหนึ่งก็เห็นว่าเขาไม่ได้เหลือบมองพวกนางแม้แต่หน่อย ก็นึกสบายใจขึ้นมาส่วนหนึ่ง แต่เมื่อมีคนมาท้าทายต่อหน้าต่อตาแล้ว นางก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องเป็นฝ่ายยำเกรง “แม่นางพุดถูกแล้วหญิงชายมิควรไกล่ซัดเกิ๊งนาม หากบ่เงินอุ้มแม่นางไปแล้วชื่อเสียงของแม่นางก็ต้องพลอยหม่นหมองไปด้วยมิใช่หรือซุนเหมย เจ้าประคองคุณหนูของเจ้าเดินต่อไปเถอะ”

ยามนี้จึงเยเงินก็รู้สึกได้แล้วว่าความใจดีของเขาเมื่อครูนั้นทำให้เขามีเรื่องเดือดร้อนกลับมา ก็อดรู้สึกรำคาญใจไม่ได้ ในใจก็นึกภาวนาว่าขอให้วินชูลุยได้เคียงเขาเพราะเรื่องนี้เลย

“แม่นางพูดถูกแล้ว!” หญิงสาวมองอวินชูล้วนหนึ่ง โมโหเสียจนนึกเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

จงเยเงินเกรงว่าอวินชูละคิดมาก ก็พยายามหาเรื่องมาหลอกล่อคุยกับนางไปตลอดทาง ทำราวกับด้านหลังพวกเขาไม่มีคนตามมา อวินชุนึกอยากเอาคืนหญิงสาวผู้นั้นสักเล็กน้อย จึงตั้งใจเดินเร็วขึ้น ส่วนจงเยเงินเองนั้นเดิมที่เขาเดินช้าลงเพื่อจะรออวินชูละ เมื่อเห็นอวินชูละเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น เขาก็เร่งเดินตามนางไปด้วย หญิงสาวที่เดินตามหลังมาสองคนก็ต้องลำบากไปด้วย

เมื่อมาถึงดินเขา หญิงสาวก็ยังไม่ถอดใจ นางพยายามจะถามชื่อจงเยเงินให้ได้ “คุณชายเจ้าคะ บุญคุณที่ท่านช่วยชีวิตนี้ ป้ายี่มิอาจลืมได้ รบกวนคุณชายช่วยแจ้งชื่อแซ่ของท่านด้วยเถิดเจ้าคะ”

อวินชุกรู้มันน้อยๆ พลังเอ๋ยตอบว่า “หากแม่นางอยาก
ตอบแทน เช่นนั้นก็ควรตอบแทนข้า หากมิใช่เพราะข้าจะตาม
จับไก่อ่าไปให้ได้ ก็คงไม่ได้พบกับพวกท่าน ข้าชื่ออวินชุกรู้
ข้าเองก็อยู่ว่างๆ มิได้ทำอะไร แม่นางจะเอาของกำนัลมา
ตอบแทนข้ายามใดกันเล่า เห็นหรือยัง บ้านข้าก็อยู่หมู่บ้าน
ข้างหน้านั้น บ้านหลังที่เพิ่งสร้างใหม่นั้นแหละ”

“ขอบคุณแม่นางอวินชุกรู้มาก!” หญิงสาวเอ๋ยเสียงลอด
ไรรพิน นางอยากรู้ชื่อแซ่ของชายหนุ่มต่างหาก ใครกันจะไป
อยากรู้ชื่อแซ่สตรีนางนี้เล่า หน้าไม่อายเสียจริง นางคิดว่าอวินชุกรู้
นั้นหน้าไม่อาย แต่ก็มิได้ย่นคิดเลยว่าตัวนางเองนั้นเป็นเช่นไร

สาวใช้ของปีเยวี่นั้นทำท่าอยากจะขึ้นรถม้าของ
จงเย่เงินแล้ว แต่จงเย่เงินมิได้รับปาก เขาช่วยชีวิตพวกนางแล้ว
ยังต้องรับผิดชอบการกินอยู่หลับนอนของพวกนางด้วยหรือไร
เล่า ม้าที่ลากรถนั้นเป็นม้าชั้นดี ไม่ได้ผูกมัดไว้ก็มิได้วิ่งหนี
จงเย่เงินอุมอวินชุกรู้และชะมดขึ้นไปบนรถ หลังจากนั้นก็บังคับ
รถม้าออกไป ไม่ได้เหลียวตามองหญิงสาวเลยแม้แต่หน่อย

หญิงสาวมองรถม้าที่เคลื่อนตัวออกไป นิ่งอึ้งอยู่กับที่
เอ๋ยว่า “ซุนเหมย คุณชายผู้นั้นดีกับหญิงสาวคนนั้นเสียจริง”

ซุนเหมยอยู่ปาก “ไช่ นะสิเจ้าคะ คุณชายเซ่นนั้นคู่ควรกับสตรีเช่นคุณหนูต่างหากเล่า สตรีนางนั้นมีอะไรดีกัน พุดจาก็แข็งหัวน ไม่มีควมอ่อนโยนเลยแม้แต่นิด แม้แต่ปลายเล็บคุณหนูก็เทียบไม่ติด”

“ซุนเหมย อย่าพุดจาเหลวไหล” แม้ปากจะพุดเช่นนี้ แต่ในใจหลังปีเยวี่ยนนั้นยินดีแช่มชื่นราวดอกไม้บาน

นางไม่เคยเห็นชายหนุ่มที่อ่อนโยนมีน้ำใจเช่นนี้มาก่อน เมื่อครู่หากนางเปลี่ยนได้ นางจะเปลี่ยนเป็นหญิงสาวคนนั้นแล้ว ให้เขาแบกหรืออุ้มนางแนนอน

จงเย่เงินบังคับรถม้ามาจนถึงปากทางเข้าหมู่บ้าน เมื่อคิดถึงสายตาของหญิงสาวคนเมื่อครู่ ก็บ่นว่า “เมื่อครู่สตรีนางนั้นคงมิใช่ว่าสมองมีปัญหาคาทรอกนะ นางอยากจะนั่งรถม้าของเรา คิดอย่างไรกัน”

อวิ้นซุนั่งอยู่ในรถ ลูบขนตัวชะมดเบาๆ “นางอยากนั่งรถม้าของพวกเราที่ไหนกันเล่า นางโดนความรูปร่างของเจ้าตึงตูดเข้านะสิ เจ้าเป็นวีรบุรุษช่วยสาวงามในป่าลึก นางมีมีสิ่งใดจะตอบแทน ก็อยากจะมอบตัวเป็นสิ่งแทนคุณให้ล่ะสิ!”

จงเย่เงินยกยิ้มที่มุมปาก เมื่อคิดถึงว่าเมื่อครู่จู่ๆ อวินซุก็บอกที่อยู่ให้หญิงสาวเองไปแล้ว ที่แท้ก็เพราะเหตุนี้ “เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าให้นางเอาของกำนัลมาตอบแทน เช่นนี้ก็ยิ่งพัวพันกันต่อไปอีกมิใช่หรือ”

“อืม ก็คงเป็นเช่นนั้น ข้าเพียงแต่ไม่ชอบสายตาทิ่ นางจ้องมองเจ้าเช่นนั้น” อวินซุอยู่ปากพลางเอ่ยด้วยท่าทางเอาแต่ใจ

หลังจากนั้น จงเย่เงินก็รีบเปิดม่านรถม้ารวดเร็ว พลางจูบริมฝีปากแดงเรื่อของนางเบาๆ “ข้าจะชอบท่าทางยามหึ่งหวงของเจ้านัก ข้าจะรักเจ้าเหลือเกิน”

อวินซุค่อนข้างเขาเข้า “ลุกไปเลยนะ อย่าทั้บชะมดของข้า”

จงเย่เงินมองสัตว์ป่าหน้าตาอัปลักษณ์ในอ้อมกอดของอวินซุครู่หนึ่ง นับจากเจ้าพ่อไก่ที่บ้านตัวนั้นแล้ว คู่แข่งชิงความโปรดปรานของจงเย่เงินก็เพิ่มขึ้นไปอีก

ชะมดนั้นเป็นสัตว์ล้ำค่ามาก อวินซุนี้ชอบจนไม่ยอมวาง แม้แต่ยามราตรีก็อยากจะเอาไปนอนกอดด้วย แต่เมื่อกลับถึงบ้าน จงเย่เงินก็สั่งให้เจียนก้วนไปทำกรงมา ไม่ปล่อยให้เจ้าชะมดมีโอกาสเข้าใกล้คนงามของเขาอีก

กลางดึกอวิ[†]นชูลุกมาป้อนอาหารให้ชะมดน้อย จงเย่เงิน
เกรงว่าเรื่องเมื่อตอนกลางวันนั้นจะกลายเป็นปมในใจอวิ[†]นชู ก็
ขยับเข้ามาใกล้ ทำท่าอยากจะอธิบายให้กระจ่าง เขาโอบอวิ[†]นชู
ไว้ในอ้อมแขน บ้านใหม่สร้างเสร็จแล้ว ยามนี้ก็ก่อกองไฟไว้
ทุกวัน เมื่อมีควันไฟ ความชื้นในห้องก็ลดลงไปอย่างรวดเร็ว
ใช้เวลาอีกไม่เกินสามวันห้าวันก็สามารถย้ายเข้าไปอยู่ได้แล้ว
บ้านใหม่นั้นหลังใหญ่ เขาเลือกห้องที่ติดกันไว้สองห้อง ห้องหนึ่ง
ให้อวิ[†]นชู ห้องหนึ่งให้ตัวเขาเอง

“เหตุใดถึงไม่มีชีวิตชีวาเลยล่ะ หรือเป็นเพราะเรื่องเมื่อ
ตอนกลางวัน” จงเย่เงินเอ่ย

อวิ[†]นชูยกมือหยิกแก้มจงเย่เงิน “ใช่สิ ข้าไม่สบายใจ
เพราะเรื่องเมื่อตอนกลางวัน ใบหน้าเจ้านี้หล่อเหลาจนอาจ
เป็นภัยถึงขั้นเสียบ้านเสียเมืองได้ ช่วยคนก็กลับช่วยเอาความ
วุ่นวายมาให้ข้าได้ เจ้าวา ข้าควรจะหาหน้ากากให้เจ้าใส่ดี
หรือไม่ พวกสตรีที่ชอบพอบุรุษรูปงามจะได้ไม่ต้องเห็นหน้าเจ้า”

ดูท่าทางคงไม่สบายใจเพราะเรื่องเมื่อกลางวันจริงๆ
จงเย่เงินยิ้มพลางจับมือนางมาจูบเบาๆ “สนใจนางทำไมกันเล่า
หากวันนี้เห็นคนจะเป็นจะตายแล้วพวกเราไม่ช่วย เราสองคนก็

คงไม่สบายใจ ยามนี้เมื่อช่วยเหลือแล้ว นางอยากจะทำอย่างไร
ก็ไม่เกี่ยวกับข้า ต่อให้นางเป็นฝ่ายมาหาถึงที่ ก็มีแต่จะโดนเจ้า
รังแกเท่านั้น ส่วนพวกนางจะคิดอย่างไรข้าก็ได้สนใจ แต่ข้า
รู้เพียงว่าในใจข้านั้นมีเพียงเจ้าคนเดียว คนอื่นๆนะหรือก็ผ่านตา
ข้าเหมือนหมอกควันเท่านั้น”

ที่จริงแล้วอวิ้นซุมิได้ไม่สบายใจเพราะเรื่องนี้ เพียงแต่นาง
กำลังคิดว่าเพราะเหตุใดเฮ่อจวินทรานจึงถอนหมั้น
อวิ้นโหรวกะทันหันเช่นนั้น นางไม่ได้อยู่เมืองจิ้นเฉิงแล้ว คง
ไม่เกี่ยวกับนาง แต่เหตุใดอวิ้นโหรวจึงได้ถือโทษเรื่องนี้ว่าเป็น
ความผิดของตน ลงทุนลงแรงมาหาเรื่องกับอวิ้นซุนจนถึงที่นี้

จงเย่เงินเห็นอวิ้นซุนไม่พูดอะไร ก็กอดเอวนางไว้ ชบ
ศีรษะที่ชอกคอนาง พลังสูดกลิ่นหอมจากร่างของอวิ้นซุน ทำทาง
หลงไหลปลื้มปริ่ม “คิดอะไรอยู่ หรือมีเรื่องใดในใจ”

“อืม กำลังคิดถึงอวิ้นโหรว” อวิ้นซุนตอบเสียงเบา

“คิดถึงนางทำไมกันเล่า รอข้ากลับเมืองจิ้นเฉิง จะต้อง
เอาคืนแทนเจ้าให้ได้ อวิ้นโหรวรังแกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า เป็น
นางเองที่รันทด!” แววดตาของจงเย่เงินฉายแววดุดันเยือกเย็น

“ข้าจากเมืองจันทน์เจินมาตั้งนาน เหตุใดนางยังหาเรื่อง
ไม่ยอมเลิกรา ข้ารู้สึกว่เรื่องนี้คงไม่ได้ง่าย ๆ อย่างที่เห็นแน
เย่เจิน เจ้าว่ที่จริงแล้วเป็นเพราะเหตุใดกัน” อวิ้นชูเอ่ยถาม
แข็ง ๆ

เพราะอะไรกันนะหรือ ก็เพราะว่าเจ้าเป็นคุณหนูตัวจริง
ของตระกูลอวิ้นอย่างไรเล่า จงเย่เจินอยากจะทำบอกอวิ้นชูยิ่งนัก
แต่เรื่องนี้เขาไม่ใช่คนที่ควรเอ่ยออกมา แล้วอีกอย่างนี้เป็นเพียง
การคาดเดาเท่านั้น แต่ถึงจะบอกว่เป็นเพียงการคาดเดา แต่
เขาก็รู้ว่ทุกครั้งทีพุดถึงชาติกำเนิดอวิ้นชู พานเหม่ยเฟิงก็จะ
หลบเลี่ยงบ่ายเบี่ยงไป เรื่องนี้จะต้องมีเงื่อนงำอย่างอื่นแน่นอน

บทที่ 139 ซึ่งตำแหน่งยอดนางคณิกา

“เจ้าคิดสิ่งใดอยู่หรือ ข้าพุดกับเจ้า ได้ยินหรือไม่” อวินชู้เห็น จงเย่เงินไม่ตอบ จึงผลักเขาเบาๆ

จงเย่เงินเชื่อว่าใจลอย เพียงแต่กำลังครุ่นคิดว่าควรให้อวินชู้รู้ชาติกำเนิดของตนเมื่อใดดี การทดสอบของนายท่านตระกูลอวินคงใกล้จบแล้วกระมัง

แม้ไม่จำเป็นต้องกลับไปสู่ตระกูลอวินให้ได้ แต่ฐานะของอวินชู้ก็ควรกลับคืนเป็นของนาง และเมื่อเห็นนางทုံมเทศความใส่ใจให้กับพานเหม่ยเฟิงแม่ลูกแล้ว หากให้อวินชู้รู้ว่าทั้งสองคนล้วนไม่ใช่แม่และน้องของนางแล้ว ยามนั้นนางจะโมโหโกรธเกรี้ยวเพียงใด

“ไม่มีอะไร เจ้าพุดไปเถิด ข้าฟังอยู่” จงเย่เงินเอ่ยสีหน้าจริงจัง

อวินชู้ป้อนอาหารชะมดเรียบร้อยแล้ว ก็ลุกขึ้นยืนบัดมือ “ยังจะว่ามีได้คิดสิ่งใดหรือ ข้าว่าเจ้าคงกำลังคิดถึงสตรีนามว่า

ปีเยวี่ที่ช่วยไว้เมื่อตอนกลางวันอยู่สักแปดส่วนได้ ปากก็ว่านาง
นาราคาญ แต่ในใจก็อดคิดถึงไม่ได้ ผู้ชายนี้หนอ...

จงเย่เงินได้ยिनอวินชูปุดถึงหญิงสาวผู้นั้น ก็ตีหน้าเคร่ง
โอบเอวนางเข้ามา เอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ว่า “ยังว่าข้า
คิดมากอยู่อีกหรือ เป็นเจ้าของที่ไม่ยอมปล่อยวางแท้ๆ หากเจ้า
ไม่พูดขึ้นมา ข้าก็จำไม่ได้เสียแล้วว่า มีเรื่องเช่นนี้ด้วย”

ทว่าเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นว่า หญิงสาวนั้นใส่ใจเขา เมื่อ
คิดถึงตรงนี้ จงเย่เงินก็ยิ้มกว้าง อดจูบริมฝีปากอวินชูปะแรงๆ
ไม่ได้ หลังจากนั้นก็เอ่ยว่า “เจ้าวางใจเถอะ ข้าสัญญาว่าจะไม่
คิดถึงสตรีอื่นเลยแม้แต่หน่อย”

อวินชูปยักหน้าด้วยความพึงพอใจ “นี่ค่อยพอใจได้บ้าง”

“ได้ข่าวหรือไม่ หออี้ซุนที่ปิดไปครึ่งเดือน จะกลับมาเปิดกิจการ
อีกครั้งแล้ว!”

“เปิดกิจการอีกครั้ง? ข้าละยังนึกว่าจะไม่เปิดอีกแล้ว
เสียอีก อย่างอื่นนั้นก็ไม่มีอะไรน่าเสียดาย เพียงแต่เสียดายที่จะ

ไม่ได้เห็นแม่มางเยียนจื่ออีกแล้ว แต่ว่าจะเปิดอีกครั้งก็ดีแล้ว
ว่าแต่จะเปิดเมื่อไหร่”

“อีกสามวันให้หลัง แล้วยังจะมีการประกวดคัดเลือก
ยอดคณิกาอะไรเสียด้วยนะ เจ้าคุณเคยกันดีกับเยียนหงที่อยู่ที่
นั่นมิใช่หรือ เจ้าจะไม่ไปช่วยให้กำลังใจนางหรือ”

“อา เช่นนั้นข้าต้องไปช่วยให้กำลังใจเยียนหงแล้ว ว่าแต่
จะให้กำลังใจอย่างไรหรือ”

“เห็นว่าต้องซื้อถุงหอมอะไรสักอย่าง แล้วเจ้าถูกใจ
แม่มางคนไหนก็มอบถุงหอมให้แม่มางผู้นั้น อยากจะให้เท่าไร
ก็เท่านั้น มีเงินก็ให้มาก ไม่มีเงินก็ให้น้อย ไ้อ้หยา ที่จริงแล้ว
เป็นอย่างไรข้าเองก็พูดไม่ถูก หออี้ซุน อ้อ ไม่สิ ยามนี้เปลี่ยนชื่อ
เป็นหอเยียนจื่อแล้ว พวกเขาวางป้ายไว้ที่หน้าประตูด้วย เจ้าไป
ดูก็ได้ละ”

“ไปด้วยกันเถิด อย่าให้คนที่บ้านขำรู้เข้าละ”

ข่าวเรื่องหออี้ซุนเปลี่ยนชื่อเป็นหอเยียนจื่อเตรียมจะเปิด
กิจการใหม่อีกครั้งนั้นแพร่ไปทั่วทั้งตำบลราวกับมีข่าววิ่งไปทุกที่
แต่ว่าเมื่อยังไม่ถึงเวลา ก็เห็นเพียงผ้าแพรแดงที่ผูกไว้บนป้าย

หอเยียนจือปลิวไสว ส่วนประตูใหญ่นั้นยังปิดสนิท มองไม่เห็นภายในว่าเป็นอย่างไร และมองไม่เห็นเหล่าสาวงามที่นั่งอยู่บนเวที

เพียงพริบตาเวลาก็ผ่านไปสามวัน หอเยียนจือเปิดป้ายทำการใหม่อีกครั้ง คนอื่นเปิดกิจการล้วนแต่เลือกยามเช้า แต่หอเยียนจือกลับเลือกเอาตอนค่ำ บรรดาชายหนุ่มที่เฝ้ารอมาหลายวันแต่กลับไม่เห็นเหล่าสาวงามออกมายืนเรียกแขก ก็นึกผิดหวังในใจ แต่วาก็ระงับความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้ อยากจะเข้ามาดูภายในบ้าง

เมื่อเข้ามาในโถงใหญ่แล้วก็ดูแปลกตาไปมาก สาวงามแต่ละนางก็ดูงดงามอ่อนหวานกิริยาเข้มข้อยิ่งนัก เรื่องเดียวที่น่าเสียดายก็คือพวกนางสวมเสื้อผ้ามากขึ้นขึ้น ไม่อาจหาความสุขทางสายตาได้อีกแล้ว

แต่การได้เห็นแต่ไม่อาจแตะต้องได้กลับยิ่งเป็นการดึงดูดผู้คนมากขึ้น อวิ้นซูกับจิงเย่เงินั่งอยู่บนชั้นสองมองลงมาชั้นตอนและกตติกาการแข่งขันยอดเยี่ยมกันนั้น อวิ้นซูกับเยียนจือปรึกษากันเรียบร้อยแล้ว ยามนี้เยียนจือกำลังประกาศอยู่